

Колко се радвам, че ми се излезе желанието.
та може въобще не робит, в работите не борбата
64 да си намере и аз робит!

Че каква хайдушка дружина сме ние! Хайде, момчета! Горелавата! Я, запъйте нѣкоя стара, отъ времето на Вельо войвода... Ехъ, веднажъ сме излѣзли и ние на Балкана...

Момчетата (запѣватъ тихо).

Излѣзла е бѣла Рада,
на планина, на ройнина,
та побила три байрака:
първи зеленъ, втори червенъ,
а пъкъ трети бѣло сукно...

(Ботевъ се лута отъ скала на скала, не може да се нагледа, нарадва, на ширнитѣ родни хоризонти).

Ботевъ. Момчета, отворете байрака... Нека се развѣе още веднажъ сърмениятъ левъ отъ върховетѣ на гордия Балканъ... Нека го видимъ да се вѣтрѣе измежду буковитѣ дървета, патогава да умремъ. Очитѣ ни нѣма да останатъ отворени!

(Единъ отъ бунтовницитѣ отвива знамето, което е навилъ около кръста си, подава го и казва).

Бунтовникътъ. Едвамъ го взехъ отъ ржцетѣ на Симйолу... Прѣститѣ му се бѣха вкоченили и още го стискаше... И мъртавъ го не даваше... Тѣй както му бѣше заржчалъ...

Ботевъ (оттегля се въ страни, тихо, сякашъ на себе си, загледанъ въ далечината). Надъ она връхъ се виятъ орли... Тамъ сж тѣлата на нашитѣ убити другари... (Задавено) Кириле, братко... Вмѣсто ти на мене, азъ ще трѣбва да дира бѣло ти месо по скали, по скали и орляци, черни ти кърви въ земята, въ земята, братко, черната... (Изведнажъ трѣсва глава). Не, не... Той се е загубилъ въ гората. Никой не го е видѣлъ да падне... (Врѣща се къмъ момчетата). Братя, не губете дързостъ... И този пътъ ги отблъснахме. Презъ нощта ще се опитаеме да слѣземъ край дола. (Отдръпва се на страна съ Войновски). Колко жертви дадохме днесъ? (Шѣпнатъ).

Ботевъ (сѣда всрѣдъ момчетата, край една цѣвнала шипка). Тѣ се събиратъ на купъ около войводата си, като стадо заблудени овци около овчаря). Перо, бедни другарю, кжде си раненъ? Перо. Въ колѣното...

(Слънцето залѣзва, безбръжна тишина слиза надъ затихналия кржгзоръ. Далече се чува проточень и тжжень зовъ на тржбень сигналъ. Момчетата се заслушватъ).

Единъ отъ бунтовницитѣ. Свилятъ за сборъ...

Ботевъ (замислено). Утре... Утре всичко ще се разреши.

Апостоловъ. Може би тази е последната ни нощъ...

Колцина отъ насъ ще оцѣлѣятъ и утре?

Ботевъ. Кжде сж Тинко, Пенчо, Илия? А кжде е Микренския Василь? Никжде не виждамъ Гръблата... Дишката... Троянчето...

Обретенговъ. Всички загинаха... Напраздно...

⊕ Ботевъ. - А сега ние нм извора, да се напишемъ до неситѣ. (Единъ по единъ свалят и изгизватъ)